

Erica-Myrica-Hede, eller den optræder som Frekvensdominant i *Molinia*-Vældmose sammen med *Myrica gale* og *Erica tetralix* (MØLHOLM HANSEN 1932, p. 141, 173).

Spredning og Indvandring. Arten kan brede sig vegetativt ved Hjælp af sit vandrette Rhizom (RAUNKJÆR 1895—99, p. 138), og den maa formodes at være i Besiddelse af Evne til effektiv Vindspredning, da den er Vinterstander og har meget smaa og lette Frø med Svæveindretning. Naar Arten desuagtet er saa stærkt begrænset til det atlantiske Omraade, selv om der østligere findes tilsyneladende egnede Lokaliteter for den, har man deri set et Bevis for, at dens Østgrænse er klimatisk betinget (LOEW & KIRCHNER 1911, p. 253). Den betragtes som en atlantisk Indvandrer i Skandinavien¹⁾ (A. SCHULTZ 1900, p. 281). Indvandringen til Danmark er formodentlig først foregaaet efter at den postglaciale Landforbindelse mellem England og Jylland var bleven afbrudt i Begyndelsen af Egeblandingskovens Periode, idet Klimaet ved den Tid blev mere atlantisk præget, og uden Tvivl fra S og SV.

CONVALLARIACEÆ.

**Asparagus officinalis* L. — Vild Asparges.

Geografisk Udbredelse. Vestasiatisk-nordafrikansk-europæisk Geofyt, der er udbredt som Strandplante langs Middelhavsomraadet og Vesteuropas Atlanterhavskyst til Kanalen, SV-England og SØ-Irland, samt sjælden i NV-Tyskland, Vest for Elben; desuden findes den langs kratbevoksede Sø- og Flodbredder i Øst- og Centraleuropa (STERNER 1922, p. 357) og i Mellemeuropa paa sandede græsklædte Overdrev (»Triften«) og Bakker, navnlig som »Stromtalpflanze« langs de store Floddale, langs hvilke den er naaet frem til Østersøen (W. CHRISTIANSEN 1926, p. 144); langs dennes Bredder har den bredt sig som Strand- og Klitplante fra Holsten til Estland (LIPPMAN 1932, p. 236); ligesaa findes den paa de danske Østersøkyster og i Sydsverige (sjælden) til Egnen ved Stockholm. STERNER anser det dog ikke for udelukket, at dens Udbredelse ved de sydsvenske Kyster skyldes Forvildning. Langs Beltkysterne naar den endvidere til den sydlige Del af Kattegat, og langs Øresund og den svenske Vestkyst (sjælden) til Bohuslen; endelig findes den

¹⁾ Naar LOEW & KIRCHNER l. c. p. 245 efter I. M. HULT angiver, at Rester af *Narthecium ossifragum* er fundet i Kalktuf i Ö. Götland, beror dette paa en Misforstaaelse; cf. F. HÖCK i JUST, Bot. Jahresber. 27, 1, 1899, p. 327.

nogle faa Steder i Oslo Fjord, men gør her »ikke Indtryk af at være vild« (A. BLYTT, p. 214).

Den Opfattelse er ogsaa fremsat (HÆGI), at *A. officinalis* i hele Mellemeuropa ikke er oprindelig vildtvoksende, men forvildet fra Dyrkning i Løbet af de sidste 2—3 Aarh. Som direkte Kulturflygtning findes den jævnlig paa Markskel og langs Veje, men kun ved Havkysterne skulde den i hele det baltiske Omraade træffes udenfor Hel- og Halvkultursamfundene.

Forekomst i Danmark. Fig. 8. Udenfor Kultur, som vildtvoksende Plante findes *A. officinalis* næsten kun i den sydøstlige Del af Danmark, nemlig paa Øerne og i Østjylland fra Als til Egaa Fed i Distr. 21, hvortil kommer et Fund paa en Jernbaneskrænt ved Frederikshavn 1902. Overalt er den noteret fra Kysterne eller fra disses umiddelbare Nærhed, staaende spredt paa Sandstrand, noget lerede, helst skridende Strandklinter, ofte langt fra Beboelse, eller sjældnere paa mere beskyttede Voksepladser i Krat eller Skovbryn; kun et mindre Antal Fund er fra Halvkulturformationer, f. Eks. paa Jernbaneskrænter eller Ruderater saasom Havnepladser og lignende. Fremhæves maa Artens Forekomst paa mange smaa, ubeboede Øer, f. Eks. Ægholm ved Fynshoved og Øer i Odense Fjord, hvor den har været hyppig, men nu synes forsvundet (MØLLER og OSTENFELD 1902, p. 403), Øer i Roskilde Fjord, Dyrefod og Flatø ved Falster. Artens Forekomst og geografiske Udbredelse her i Landet taler stærkt imod den Antagelse, at den skulde være en Kulturflygtning; thi i saa Fald maatte man ogsaa kunne finde den i Halvkulturformationer paa Grøftekanter eller paa Overdrevsbakker inde i Landet ligesom ude ved Kysten.

Spredning og Indvandring. Det underjordiske, kortleddede Rhizom sikrer ved ofte talrige, tætstillede Skud Artens fortsatte Bestaaen, og den formaar at holde sig paa samme Lokalitet gennem mange Aar, f. Eks. paa Hammerbakker i Distr. 44, hvor den har været kendt siden 1846.

Det er neppe sandsynligt, at Havet i nogen større Grad direkte er medvirkende til Spredning af Arten langs Kysterne, da den oftest staaer udenfor dets Rækkevidde, men derimod maa Spredningen antages at foregaa endozoisk, thi Bærrene søges af Fugle, og Frøene gaar ufordøjede gennem disse (HÆGI, p. 263). Naar Arten imidlertid desuagtet, ligesom saa mange andre der har deres Nordgrænse her i Landet eller lidt nordligere, er saa stærkt bundet til Kysterne, maa Aarsagen dertil søges i Kaarfaktorer,